

"মৰমৰসন্তানসকল – এইজ্ঞানসম্পূৰ্ণশান্তিৰজ্ঞান, ইয়াতএকোক'বনালাগেমাথোঁশান্তিৰসাগৰপিতাকস্মৰণকৰিথাকিবলাগে"

প্ৰশ্ন: উল্লতিৰআধাৰকি? পিতাৰশিক্ষাসমূহকেতিয়াধাৰণকৰিবপাৰিব?

উত্তৰ: উল্লতিৰ আধাৰ হৈছে প্ৰেম, এজন পিতাৰ সৈতে সঁচা প্ৰেম থাকিব লাগে। সমীপত থাকিও যদি উল্লতি নহয় তেন্তে নিশ্চয় প্ৰেমৰ অভাৱ আছে। প্ৰেম থাকিলে পিতাক স্মৰণ কৰিব। স্মৰণ কৰিলে সকলো শিক্ষা ধাৰণ কৰিব পাৰিব। উল্লতিৰ বাবে নিজৰ সঁচা সঁচা চাৰ্ট (তালিকা) ৰাখা। বাবাৰ পৰা একো কথা লুকাই নাৰাখিব। আত্ম-অভিমানী হৈ নিজকে পৰিৱৰ্তন কৰি গৈ থকা।

ওঁমশান্তি। সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি ভাবি বহা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা। বাবাই সোধে যেতিয়াই কোনো সভাত ভাষণ কৰা, তেতিয়া সময়ে সময়ে এইটো সোধানে যে তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি বুজা নে দেহ? নিজকে আত্মা জ্ঞান কৰি ইয়াত বহা। আত্মায়েই পুনৰ জন্মত আহে। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পৰমপিতা পৰামাত্মাক স্মৰণ কৰা। পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, ইয়াকেই যোগ অগ্নি বুলি কোৱা হয়। নিৰাকাৰ পিতাই নিৰকাৰী সন্তানসকলক কয় যে-মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব আৰু তোমালোক পবিত্ৰ হৈ পৰিব। তেতিয়া তোমালোকে মুক্তি জীৱনমুক্তি লাভ কৰিব। সকলোৰে মুক্তিৰ পিছত জীৱন মুক্তিলৈ নিশ্চয় আহিব লাগিব। সেয়েহে প্ৰতিপল এইটো কৈ থাকিব লাগে যে নিজকে আত্মা জ্ঞান কৰি বহা। ভাই আৰু ভনীসকল, নিজকে আত্মা ভাবি বহা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা। এই আজ্ঞা পিতায়েই দিছে। এয়া হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। পিতাই কয় যে মোৰ সৈতে বুদ্ধিৰ যোগ লগোৱা তেতিয়াহে তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ ভস্ম হৈ যাব। এইটো বাৰে বাৰে তোমালোকে মনত পেলাই দি থাকিলে, বুজালে তেতিয়াহে বুজিব যে আত্মা অবিনাশী, আৰু দেহ হৈছে বিনাশী। অবিনাশী আত্মায়েই বিনাশী দেহ ধাৰণ কৰি অভিনয় কৰে আৰু এটা শৰীৰ এৰি আকৌ আন এটা শৰীৰ লয়। আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। তেওঁলোকে নিজৰ স্বধৰ্মকেই নাজানে। এতিয়া পিতাই কয় যে মোক স্মৰণ কৰিলেহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। মূল কথা হৈছে এইটো। প্ৰথমে তোমালোক সন্তানসকলে এয়াই পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। বেহদৰ পিতাই আত্মসকলক কৈছে, ইয়াত কোনো শাস্ত্ৰ পঢ়াৰ কথা নাই। তোমালোকে গীতাৰ নাম ল'লেও কয় যে তোমালোকে কিয় অকল গীতাৰ নাম লোৱা, বেদৰ নাম কিয় নোলোৱা। পিতাই কয় - তেওঁলোকক সোধা যে বেদ কোন ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ?

(এনেকৈ কয় যে আৰ্য্য ধৰ্মৰ) আৰ্য্য বুলি কাক কোৱা হয়? হিন্দু বুলি ধৰ্মতো নাই। আদি সনাতনতো হয়েই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। তেন্তে আৰ্য্য কি ধৰ্ম? আৰ্য্যতো আৰ্য্য সমাজৰ ধৰ্ম হ'ব। আৰ্য্য ধৰ্মৰতো নামেই নাই। আৰ্য্য ধৰ্ম কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? তোমালোকে প্ৰকৃততে গীতাও উঠাব নালাগে। প্ৰথম কথা হ'ল-নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰিলে সতোপ্ৰধান হৈ পৰিব। এই সময়ত সকলো হৈছে তমোপ্ৰধান। পোন প্ৰথমে পিতাৰেই পৰিচয় দিব লাগে। মহিমাও পিতাৰেই কৰিব লাগে। এয়া তোমালোকে তেতিয়াহে ক'ব পাৰিব যেতিয়া তোমালোকে নিজে পিতাক স্মৰণ কৰিব। এইটো কথাত সন্তানসকল দুৰ্বল।

বাবাই সদায় কয় স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ চাৰ্ট ৰাখিব। প্ৰত্যেকেই নিজৰ অন্তৰক সোধা - মই কিমান দূৰ স্মৰণ কৰোঁ? তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰত সীমাহীন সুখ থাকিব লাগে। তোমালোকৰ আভ্যন্তৰীণ সুখ থাকিলেহে আনৰ ওপৰতো তোমালোকে দিয়া বুজনিৰ প্ৰভাৱ পৰিব। প্ৰথম মুখ্য কথা এয়াই ক'ব লাগে যে ভাই আৰু ভনীসকল, নিজকে আত্মা জ্ঞান কৰা। এনেদৰে আৰু কোনো সংসংগতেই নকয়। বাস্তৱত সংসঙ্গ বুলি একো নাই। সত্যৰ সংগ এজনেই। বাকী হৈছে কুসংগ। এয়া হৈছে সম্পূৰ্ণ নতুন কথা। বেদৰ পৰাতো কোনো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হোৱাই নাই। তেনেহ'লে আমি বেদক কিয় উঠাও। কাৰোৱেই এই জ্ঞান নাই। নিজেই কয় নেতি-নেতি অৰ্থাৎ আমি নাজানো। তেনেহ'লে নাস্তিক নহ'ল জানো। এতিয়া পিতাই নিজেই কৈছে আস্তিক হোৱা, নিজকে আত্মা জ্ঞান কৰা। এইবোৰ কথা গীতাত কিছু আছে। বেদত নাই। বেদ, উপনিষদ বহুত আছে। সেয়া কোন ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ? মনুষ্যইতো নিজৰ কথাকেই কয়। তোমালোকে আন কাৰোৱেই শুনিব নালাগে। পিতাই সহজভাবে বুজাইছে- নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰিলে পবিত্ৰ হৈ পৰিব, সেইবাবে বিশ্বৰ ভূগোল-বুৰঞ্জী জানিব লাগে। তোমালোকৰ এই ত্ৰিমূৰ্তি গোলক হৈছে মুখ্য, ইয়াতেই সকলো ধৰ্ম আহি যায়। প্ৰথম হৈছে দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। পিতাই কৈছে- ত্ৰিমূৰ্তি গোলক ডাঙৰ ডাঙৰকৈ বনাই দিল্লীৰ মুখ্য স্থানত, য'ত অহা যোৱা বহুত হয়, তাত লগাই দিয়া।

চিত্ৰবোৰ টিনপাতত আৰি দিবা। চিড়িৰ চিত্ৰত আন আন ধৰ্ম নাহে। মুখ্য এই দুখন চিত্ৰ আছে। বুজাব লাগে ইয়াৰ ওপৰত। প্ৰথমতে হৈছে পিতাৰ পৰিচয়। পিতাৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ পায়। এইটো কথাৰ নিশ্চয় নকৰাকৈ তোমালোকৰ কোনো কথা আনে বুজি নাপাব। এজন পিতাকেই যদি বুজি নাপাই তেন্তে অন্য চিত্ৰলৈ লৈ যোৱাতো অসাৰ। ‘অল্ফ’ক নুবুজিলে একোৱেই নুবুজিব। পিতাৰ পৰিচয়ৰ অবিহনে আন একোৱেই কথা নক’বা। পিতাৰ পৰাই বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। বাবাই চিন্তা কৰে, ইমান সহজ কথা বুজি কিয় নাপায়। তোমালোকৰ আত্মাৰ পিতা হৈছে শিৱ। তেওঁৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। তোমালোক সকলো পৰম্পৰ ভাই-ভাই। যেতিয়াই এই কথা পাহৰি যোৱা তেতিয়াই তামোপ্ৰধান হৈ পৰা। এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিলে সতোপ্ৰধান হৈ পৰিবা। মূল কথাটোৱেই হৈছে ৰচোতা আৰু ৰচনাৰ জনাটো। কোনোৱেই নাজানে। ঋষি মুনিয়োই নাজানিছিল। সেয়েহে প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় দি সকলোকে আন্তিক কৰিব লাগে। পিতাই কয় মোক জানিলেই তোমালোকে সকলো জানিব পাৰিবা। মোক নাজানিলে তোমালোকে একোৱেই বুজি নাপাব। এবাৰতেই নিজৰ সময় নষ্ট কৰা। চিত্ৰ আদিও যি ডামানুসাৰে বনোৱা হৈছে সেয়াই ঠিক। কিন্তু তোমালোকে ইমান কষ্ট কৰা স্বত্তেও কাৰো বুদ্ধিত নবহে। সন্তানসকলে কয়- বাবা আমাৰ বুজাওতে কিবা ভুল হৈছে নেকি? বাবাই ততালিকে কয় - ভুল আছে। ‘অল্ফ’ক নাজানিলে তৎক্ষণাত যাবলৈ কোৱা। কোৱা যে, যেতিয়ালৈ পিতাক নাজানা, তেতিয়ালৈ তোমালোকৰে বুদ্ধিত একো নবহিব। তোমালোকেও যেতিয়া দেহী অভিমানী অৱস্থাত নাথাকা তেতিয়া দৃষ্টি অশুদ্ধ হৈ থাকে। শুদ্ধ তেতিয়াহে হ’ব যেতিয়া নিজকে আত্মা বুলি ভাবিবা। দেহী-অভিমানী হ’লে তেতিয়া তোমালোকৰ দৃষ্টিয়ে প্ৰভাষণ নকৰে। দেহী-অভিমানী নহ’লে মায়াই প্ৰভাষণ কৰি গৈ থাকিব, সেইবাবে প্ৰথমে আত্মা-অভিমানী হ’ব লাগে। বাবাই কয় যে নিজৰ চাৰ্ট দেখুওৱা তেতিয়াহে বুজা যাব। যদি এতিয়ালৈ মিছা, পাপ, ক্ৰোধ আছে তেন্তে নিজৰেই নাশ কৰা। বাবাই চাৰ্ট দেখিয়েই বুজি পায় যে এওঁ সত্য লিখিছে অথবা অৰ্থও বুজি পোৱা নাই। সকলো সন্তানকেই বাবাই কয় - চাৰ্ট লিখা। যিসকল সন্তান যোগযুক্ত নহয় তেওঁলোকে ইমানখিনি সেৱাও কৰিব নোৱাৰে। ধাৰ নভৰে। যদিও বাবাই কয় কৌটিৰ মাজত কোনোবাজনহে ওলাব, কিন্তু তোমালোকে যদি নিজেই যোগযুক্ত হৈ নাথাকা তেন্তে আনক কেনেকৈ ক’বা।

সন্ধ্যাসীসকলে কয় যে সুখ কাউৰীৰ বিষ্ঠা সদৃশ। তেওঁলোকে সুখৰ নামেই নলয়। তোমালোকে জানা যে ভক্তি অনেক আছে, তাত কিমান শব্দ কৰা হয়, তোমালোকৰ গুণতো বহুত শাস্তিৰ। কোৱা যে শাস্তিৰ সাগৰতো পিতাই হয়। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই কয় যে মনমানভৱ। এই শব্দটিও উচ্চাৰণ কৰিব নালাগে। হিন্দুস্তানৰ হৈছে হিন্দী ভাষা। তেন্তে সংস্কৃত অন্য এটা ভাষা কিয় লাগে? এতিয়া এই ভাষাবোৰ এৰা। প্ৰথমে তোমালোকে ভাষণ কৰা যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। বহুত আছে যিয়ে নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব নোৱাৰে, স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। নিজৰ লোকচানখিনি কোনেও বুজিব নোৱাৰে। পিতাৰ স্মৃতিতেই কল্যাণ আছে। আৰু কোনো সংসংগত এনেদৰে নকয় যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। সন্তানে কেতিয়াবা একে ঠাইতে বহি পিতাক স্মৰণ কৰে জানো! উঠোতে-বহোতে পিতাৰ স্মৃতিতো আছেই। আত্মা-অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। তোমালোকে বহুত কথা কোৱা। ইমান কথা ক’ব নালাগে। মূল কথাটো হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ। যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰাই তোমালোক পবিত্ৰ হ’বা। এই সময়ত সকলো দুখী। সুখ পোৱা যায় পবিত্ৰতাৰ দ্বাৰা। তোমালোকে আত্মা-অভিমানী হৈ কাৰোৱাক বুজালে তেওঁক কাঁড় লাগি যাব। কোনোবাজন যদি নিজেই বিকাৰী হয় আৰু আনক কয় যে নিৰ্বিকাৰী হোৱা তেতিয়া তেওঁৰ কাঁড় নালাগিব। পিতাই কয়-সন্তানসকল, তোমালোকে নিজেই স্মৃতিৰ যাত্ৰাত নাথাকা সেয়ে কাঁড় নালাগে।

এতিয়া পিতাই কয়-যি হ’ব লগা আছিল হৈ হ’ল। প্ৰথমে নিজকে শুধৰোৱা। অন্তৰক সোধা-আমি নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক কিমান সময় স্মৰণ কৰোঁ। যিজন পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। আমি শিৱবাবাৰ সন্তান, গতিকে নিশ্চয় আমি বিশ্বৰ মালিক হ’ব লাগে। তেৱেঁই একমাত্ৰ প্ৰেমিক আহি তোমালোকৰ ওচৰত থিয় হৈছে, তেন্তে তেওঁৰ সৈতে বহুত প্ৰেম থাকিব লাগে। প্ৰেম মানে হৈছে স্মৃতি। বিয়া হ’লে স্ত্ৰীৰ স্বামীৰ প্ৰতি কিমান প্ৰেম থাকে। তোমালোকৰো আঙঠি পিন্ধোৱা (বাগদান) হৈ গৈছে, বিয়া নাই হোৱা। বিয়া হ’ব যেতিয়া বিষ্ণুপুৰীলৈ যাবা তেতিয়া। প্ৰথমে শিৱবাবাৰ ঘৰলৈ যাবা তাৰ পিছত শহুৰৰ ঘৰলৈ যাবা। আঙঠি পিন্ধোৱাৰ সুখ কম নেকি! আঙঠি পিন্ধোৱাৰ লগে লগে স্মৃতিও গভীৰ হয়। সত্যযুগতো আঙঠি পিন্ধায়। কিন্তু তাত সেই সম্বন্ধ ছেদ নহয়। অকাল মৃত্যুও নহয়। কিন্তু ইয়াত হয়। তোমালোক সন্তানসকলে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পবিত্ৰ হ’ব লাগে। বহুত কাষত থাকিও কিছুমানৰ উন্নতি নহয়। যিসকল তেওঁৰ (বাবাৰ) প্ৰেমত ইয়ালৈ আহে তেওঁলোকৰ বহুত উন্নতি হয়। স্মৃতিত নাথাকিলে প্ৰেম নাথাকে। সেয়েহে তেওঁৰ শিক্ষাখিনিও ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে। ভগৱানুৱাচ- তোমালোক সন্তানসকলে সকলোকে এয়াই বাৰ্তা প্ৰেৰণ কৰা যে কাম মহাশত্ৰু, যি আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে। তোমালোকতো পবিত্ৰ সত্যযুগৰ মালিক আছিল। এতিয়া তোমালোক তললৈ নামি লেতেৰা মলিয়ন হৈ পৰিছা। এতিয়া এই অন্তিম জন্মত পুনৰ পবিত্ৰ হোৱা। কাম চিতাত বহাৰ বান্ধোন ত্যাগ কৰা। তোমালোকে

যোগযুক্ত হৈ শুনালে সকলোৰে বুদ্ধিত বহিব। জ্ঞানৰূপী তলোৱাৰত যোগৰ ধাৰ থাকিব লাগে। প্ৰথম মুখ্য কথাই হৈছে সেইটো। সন্তানসকলে কয়- বাবা, আমি বহুত কষ্ট কৰাৰ ফলতহে কোনোবাজন ওলায়। বাবাই কয় যোগত থাকি বুজাব। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থকাৰ পৰিশ্ৰম কৰা। ৰাৱণৰ দ্বাৰা হাৰি বিকাৰী হৈ পৰিছা। এতিয়া নিৰ্বিকাৰী হোৱা। পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ সকলোবোৰ মনোকামনা পূৰ্ণ হৈ যাব। বাবাই স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে। বাবাই অতি সুন্দৰভাৱে নিৰ্দেশ দিয়ে কিন্তু সন্তানসকলে ভালদৰে আয়ত্ত কৰিব নোৱাৰে, ইফালৰ সিফালৰ কথাত ব্যস্ত হৈ পৰে। মুখ্য পিতাৰ বাৰ্তা দিয়া। কিন্তু যদি নিজেই স্মৰণ নকৰা তেন্তে আনক কি দৰে কৰা? প্ৰবঞ্চনা নচলিব। আনক ক'বা-বিকাৰলৈ নাযাবা, কিন্তু নিজেই যদি যোৱা, তেন্তে নিশ্চয় অন্তৰে খাব। এনেকুৱা প্ৰবঞ্চক আছে সেয়েহে বাবাই কয়, মূল কথাটোৱেই হৈছে অল্ক। অল্কক জানিলে তোমালোকে সকলো জানি জাবা। অল্কক নাজানিলে তোমালোকে একোৱেই জানিব নোৱাৰিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাবাবেমুখ্যসাৰ:-*

- (1) পিতাৰ স্মৃতিৰ আন্তৰিক সুখত থাকি আনকো পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে, সকলোকে এজন পিতাৰ মহিমা শুনাব লাগে।
- (2) আত্ম-অভিমানী হোৱাৰ বহুত অভ্যাস কৰিব লাগে, বহুত কথা ক'ব নালাগে। যি হ'ব লগা আছিল হৈ গ'ল বুলি ভাবি লৈ প্ৰথমে নিজকে শুধৰাব লাগে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ সঁচা চাৰ্ট ৰাখিব লাগে।

বৰদান: নিজৰ সংকল্পক শুদ্ধ, জ্ঞান স্বৰূপ আৰু শক্তি স্বৰূপ কৰি তোলা সৰ্বসম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ হোৱা
পিতাৰ সমান হ'বলৈ পবিত্ৰতাৰ ভেটি দূঢ় কৰা। পবিত্ৰতাৰ ভেটিত ব্ৰহ্মচৰ্য ব্ৰত ধাৰণ কৰাটো সাধাৰণ
কথা, মাথোঁ এইখিনিতেই সুখী নহ'বা। দৃষ্টি বৃত্তিৰ পবিত্ৰতাৰ ওপৰত আৰু অধিক মনোযোগ দিয়া, লগতে
নিজৰ সংকল্পক শুদ্ধ, জ্ঞান স্বৰূপ, শক্তি স্বৰূপ কৰি তোলা। সংকল্পত এতিয়া বহুত দুৰ্বলতা আছে। এই
দুৰ্বলতাক সমাপ্ত কৰা তেতিয়া সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ আত্মা বুলি কোৱা হ'ব।

স্লোগান: দৃষ্টিত সকলোৰে প্ৰতিদয়া আৰু শুভভাৱনা থাকিলে অভিমান অথবা অপমানৰ অংশমাত্ৰও আহিব নোৱাৰে।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!